

MANLLEU PREGÓ FESTA MAJOR 2023

Bona tarda a tothom!!!

Il·lustríssim Sr. Alcalde, Sra. regidora de Cultura, autoritats, amics, familiars, veïns i veïnes de Manlleu.

Quan el senyor alcalde, Arnau Rovira, em va demanar si volia ser el pregoner de la Festa Major d'enguany, no ho vaig dubtar ni un moment. És, realment, tot un orgull per a mi i la meva família, així que soc aquí, a punt de començar aquest pregó.

M'agrada molt parlar amb el cor i sense guió, però aquest pregó el llegiré per no oblidar-me de res del que us vull dir, perquè hi ha moltes històries d'aquí Manlleu i de la meva carrera professional que de ben segur us agradaran.

Per qui no em conegui, vaig viure la meva infància a Olost de Lluçanès fins els 14 anys. Allà vaig descobrir la meva passió per les motos i per la que ara és la meva feina, pilot de motos i ara de buguis al Ral·li Dakar. Després vaig viure a Manresa uns dotze anys, on vaig compaginar els estudis i la competició. Als 25 anys vaig venir a viure a Manlleu, ja que la meva dona, l'Anna Garcia, és manlleuenca. Actualment, doncs, vivim a Manlleu i tenim dues filles nascudes aquí, la Jana de 14 anys i la Laia d'11 anys.

És per això que alguns em diuen que soc d'Olost, uns altres de Manresa i uns altres de Manlleu! Realment estic molt agraït a cada poble o ciutat on he viscut part de la història de la meva vida, amb llocs emblemàtics, amb anècdotes i amics en cada una de les ciutats on he viscut. Però després de molts anys aquí a Manlleu, i no ho dic per quedar bé amb ningú, em sento manlleuenc! Estimo Manlleu i defenso sempre el meu poble perquè l'estimo! VISCA MANLLEU!

Part de la meva adolescència la vaig viure a Manlleu, ja que als 14 anys, quan vaig començar a competir amb moto en la disciplina d'Enduro, em vaig fer molt amic d'en Xevi Pons, que era un altre jove de Manlleu que també competia amb Enduro. Érem rivals i amics, entrenàvem tot el dia junts i ens ajudàvem a ser millors a còpia de molt esforç i constància.

Majoritàriament entrenàvem sempre aquí, a Manlleu, en uns terrenys de la família d'en Xevi, al Molinot, al costat del riu Ter, on passàvem moltes hores entrenant, amb dies de pluja, dies de molt fred i molta calor, però un per l'altre ens motivàvem molt ja que érem molt competitius! No ens agradava ni perdre a les "*caniques*". En acabar els

entrenaments em quedava a dormir a casa d'en Xevi i la família, amb la seva germana Cristina, en Jaume i l'Amèlia, que sempre em van acollir com si fos un més de la família. Moltes gràcies! Aquells entrenaments ens van ajudar molt a ser disciplinats i a saber que si volíem alguna cosa a la vida, ho havíem de lluitar, i molt!

En aquella edat, en què tot eren motos, també hi havia temps per intentar lligar! I quin era un dels millors llocs per conèixer noies a Osona? Doncs el pub Xauxa! Segur que molts de vosaltres hi heu passat moltes estones, veritat? Doncs mireu, us explicaré una anècdota. Nens i nenes, això que vàrem fer no és correcte, eh!

Però eren uns altres temps, així que amb els amics vàrem pispar el cotxe del meu pare per anar d'Olost de Lluçanès a Manlleu, cap al pub Xauxa! Les noies més maques de la comarca, què carai, i de Catalunya, o millor encara, de tot el món eren i són a Manlleu! VISCA MANLLEU!!! Així que allà vàrem conèixer un grupet de noies (les Annes, l'Eli, les Esthers, la Patri, la Sara, la Judit, l'Alícia... i moltes noies més) i molt guapes! però sobretot molt bona gent, que al final és el més important a la vida.

A la tornada d'aquella nit cap a Olost vàrem tenir un problema, i és que ens vàrem creuar amb un dels pares i ens va veure portant el cotxe sense tenir carnet! Un cop vàrem arribar a Olost, ja us podeu imaginar, ens van ben renyar (el que s'ha de fer per lligar amb una manlleuenca, eh!).

Un dels dies que vàrem anar a Xauxa amb els amics, i quan ja arribàvem a Olost, vaig veure que m'hi havia deixat la jaqueta, amb la cartera i les claus! (soc molt despistat) i no sabia què fer... Desesperat, vaig trucar a l'Anna, bé al telèfon fix de casa seva, perquè ja fa uns anys i no teníem mòbils. A les dues de la matinada, quin ensurt vaig fer a la família.

- Qui és, Anna?- va preguntar la Roser.
- Un noi d'Olost, que s'ha deixat una jaqueta i l'hem d'ajudar.- va contestar l'Anna.
-

La Roser va dir: -No ho diguem al papa, que s'enfadarà.. *hehehe*. I mare i filla varen marxar a buscar la jaqueta a altes hores de la matinada (gràcies, Roser!). Van trobar la jaqueta però la cartera no, que resulta que la tenia jo (ja us he dit abans que soc bastant despistat). Crec que aquí ja vaig començar a guanyar-me la sogra. Vaig començar malament, eh?

Després d'alguna visita més a Manlleu vaig aconseguir pescar l'Anna! Em vaig declarar al carrer de Xauxa. Bé, ho vàrem fer a mitges, perquè, si un era tímid en aquells temps,

l'altra encara ho era més, però ho vàrem aconseguir. Teníem disset anys i molta il·lusió per endavant.

Recordo caminades amb l'Anna pel riu Ter i per la plaça, en aquell moment d'enamorament màxim. Era màgic, era el meu primer amor, bé i l'últim, *hehehe*, ja portem vint-i-set anys! Tota una vida des d'aquella nit màgica.

Després de declarar-me a l'Anna vaig haver d'anar a guanyar-me els sogres, però va ser molt fàcil, perquè he tingut la sort de tenir uns sogres top! L'Antonio i la Roser, que m'han tractat com un fill més des del minut u. M'he sentit molt estimat! L'Antonio segur que molts el coneixeu, ja que ha treballat molts anys a la brigada de l'Ajuntament. N'he après moltes coses i també de la Roser. Per tant, també aprofito aquesta oportunitat que avui em dona el poble de Manlleu per donar-vos les gràcies per tot el que heu fet per mi, família! Ah, i el germà de l'Anna no me'l vull deixar, en Toni Garcia, que és parella de l'Imma Codina, amb els seus fills Èric i Ivet. Sempre han estat al nostre costat amb tot. Gràcies, família!

Quan vàrem fer vint-i-sis anys, amb l'Anna vàrem decidir venir a viure a Manlleu. Per què Manlleu i no Olost? Doncs perquè vàrem valorar que jo estaria molt temps fora, per la meva feina, i era important que l'Anna tingués la seva família i els seus amics a prop, així que vàrem comprar un pis a l'Ignasi de JOIG, on l'Anna treballava en aquella època i on va passar grans moments al despatx amb en Jordi Colomer. Gràcies Ignasi per tot el que vas fer per l'Anna!

Per tant, ja porto 18 anys vivint amb l'Anna aquí a Manlleu i em sento 100% manlleuenc. Gaudeixo dels veïns de Manlleu! M'agrada conèixer gent i parlar-hi, tot i que sempre vaig amb el coet al cul... (soc autònom), *hehe*, algun autònom per aquí?

Els mesos abans i després al ral·li Dakar sempre hi ha moments de conversa amb els veïns. I com que al Dakar sempre hi ha anècdotes, doncs parlem i parlem! Amb gent jove i gent més gran!

Aprofitant que parlo del ral·li Dakar us explicaré alguna anècdota que he viscut.

Sempre havia somiat córrer el Ral·li Dakar, la carrera més dura del món i, com qui no vol la cosa, ja porto setze Dakar a la meva esquena, onze en moto i cinc amb el bugui. Al Dakar hi he perdut companys. Altres van amb cadira de rodes, o jo mateix tinc el cos com un cromó, amb moltes operacions, degut a fortes caigudes.

El psicòleg que tinc em diu que m'he de preparar per al pitjor, és a dir, saber el que he de fer en situacions límits. Com quan ens perdem i sabem que podem perdre la carrera, cal saber com hem d'actuar, el mateix quan s'espatlla el vehicle o fins i tot quan caiem a terra, nosaltres o algun company, hem de saber com hem d'actuar. Temperatures de 50 graus en els deserts més calents del món o sota zero quan creuàvem els andes a 5000 metres d'altura o 9000 quilòmetres travessant deserts. Tot això fa que aquesta carrera sigui la més dura del món!

Per a nosaltres, els competidors, és com una addicció! Necessitem competir i sentir aquests riscos. Ens sentim feliços, crec que som una mica faquirs, perquè no fem això ni per ser més rics ni per la fama, és passional al màxim ja que ningú arriscaria la seva vida únicament per diners.

Per què, la felicitat on la trobem? Amb diners? Segur que no! La felicitat és viure fent el que ens agrada, òbviament guanyant-nos la vida, però fent el que ens agrada i així segur que donarem el 100% amb motivació, il·lusió i això fa que siguem constants en el treball i puguem gaudir de la nostra professió.

En una de les participacions en moto al Dakar, quan es feia a Sud-Amèrica, que va ser del 2009 al 2019, al desert de Tucuman a l'Argentina, un dels més càlids del món, se'm va cremar la moto per les altes temperatures, perquè se'm van posar uns rostolls a sota la moto i amb la calor es va encendre i no vaig poder fer res per parlar el foc! No en va quedar res. Realment va ser molt dur veure com tot l'esforç d'un any se'n anava en orris en un no res...

Però a vegades sembla que les coses hagin de passar per algun motiu! Quan ja portava més de sis hores sota un rostoll, a 50 graus, sense aigua i veient coses estranyes, una brasilera ballant, un animal molt estrany mirant-me... ja començava a desvariejar. De cop sento uns crits: Ajuda, ajudaaaaa!!!! Ajuda, papa!!!! Papa!!! En aquells moments em vaig començar a posar nerviós, ja que al Dakar tenim un codi que és que no ens podem moure de lloc fins que l'helicòpter ens vingui a rescatar, però aquells crits eren tan intensos que em vaig saltar el protocol.

Vaig travessar unes dunes, però no veia ningú, només sentia crits. Amb el temps encara no he entès com el podia sentir, perquè era molt lluny i hi havia dunes al mig. Realment semblava impossible poder sentir els crits d'una persona, però el més important és que vaig trobar aquell company que demanava ajuda. Era un pilot que participava per primera vegada al ral·li i es va trobar amb una avaria al mig del desert a 50 graus. Se li va xafar la moto i, com que feia tanta calor, es va treure la roba, anava corrent de matoll en matoll cremant-se els peus... Quan hi vaig arribar vaig veure que

delirava degut a les altes temperatures. A més, estava deshidratat perquè no havia begut prou aigua, així que vaig contactar amb l'organització amb el GPS de la seva moto per tal que l'helicòpter el vingués a buscar.

Vaig estar amb ell durant 45 minuts! Quan feia pocs minuts que era al seu costat va quedar inconscient! Només respirava! Mentre esperava que arribés l'helicòpter amb els serveis mèdics va ser molt dur, els minuts es van fer eterns i ja portàvem moltes hores a 50 graus de temperatura, totalment deshidratats, però finalment va arribar l'helicòpter i se'l van emportar, i per sort l'Enric va sobreviure.

El problema va ser que a mi em van deixar allà, als rostolls! Em van deixar alguna ampolla d'aigua i em van dir que ja em vindrien a buscar ja que hi havia altres pilots amb símptomes més greus i que havien d'anar a ajudar-los primer. Al cap d'unes hores em van rescatar. Recordo que, quan volàvem, era com veure una guerra, tot de motos i cotxes cremats, altres persones demanant auxili, va ser realment una de les etapes més dures de la història del Dakar. Aquell dia un pilot de motos va perdre la vida, perquè va marxar del lloc des d'on va demanar ajuda saltant-se les normes de seguretat. El van trobar al cap de tres dies. Era un pilot belga amateur.

El Dakar, com veieu, és dur, molt dur en tots els sentits!

L'any 2015, se'm va trencar la moto al salar de Uyuni, a Bolívia, a 5000 metres. Allà vaig tenir una hipotèrmia ja que l'helicòpter va trigar hores a poder venir a buscar-me. Després de recuperar-me en un hospital de Bolívia vaig tornar a Manlleu molt trist per no haver pogut acabar el Dakar.

Recordo algun veí que em deia, Gerard quina mala sort que tens! Un any se't crema la moto per la calor, ara congelat... Recordo que li vaig dir a l'Anna que si no trobava algun equip amb opcions per poder competir bé i, en resum, ser feliç, em retiraria.

Al cap de poques setmanes de dir aquestes paraules vaig rebre una trucada de l'equip HONDA HRC, un dels millors equips del Dakar en aquell moment, la qual cosa era un somni per a mi. Al cap de pocs dies, però, rebia una altra trucada d'un equip privat, l'HIMOINSA TEAM.

I ara què faig? Doncs vaig haver de valorar les dues opcions i, finalment, vaig decidir anar a l'equip privat perquè vaig creure que allà seria més feliç i per sort l'elecció va ser la millor opció!

Després d'onze anys lluitant per un pòdium a la carrera més dura del món, vaig arribar a l'última etapa del Dakar separat només per 30 segons amb un dels millors pilots del món, l'Adrien! Tots dos volíem aconseguir ser al podi del Dakar, ja que cap dels dos no ho havia aconseguit encara.

Aquella etapa no l'oblidaré mai. Teníem una gran tàctica amb el meu equip. Els meus companys d'equip, en Dani i l'Antonio, van sacrificar el seu resultat a l'última etapa per ajudar-me a aconseguir aquell podi.

Es van parar, un al km 20 i l'altre al km 40 i així em deien, amb senyals, si jo anava més ràpid o no que el meu rival, que sortia tres minuts davant meu. L'Adrien va sortir amb la moto amb molts menys quilos del que era normal, van treure moltes peces de la moto perquè corregués més. En el meu cas vaig posar uns pneumàtics molt tous que havia provat, just per si passava una situació com la d'aquell dia.

3, 2, 1 SORTIDA...

Vaig sortir a fondo, ben concentrat i sabent que tenia una gran oportunitat i tot un equip al meu costat treballant per un mateix objectiu. Arribo al km 20 on el meu company Dani estava parat amb la seva moto, em fa un senyal amb el dit de la mà cap amunt, dient que vaig primer. La moto anava sola! Sabeu quan estàs súper concentrat i tot flueix? Doncs així era! Recordo que vaig arribar al km 40 i l'altre company, l'Antonio, també estava parat amb la seva moto i em fa el mateix senyal, amb el dit de la mà amunt. Continuava primer! Quan ja arribava a meta, a pocs quilòmetres, en un salt vaig pensar: "Gerard, per a tot el teu equip que està treballant per aconseguir aquest pòdium, dona gas fins al final". I continuava a *tope*, la moto anava sola, inclús feia força amb els peus per notar la moto, estava conduint amb alguna ajuda... No sé...*hehehe*, la sensació era increïble!

La qüestió és que vaig arribar a meta, vaig mirar el cel i vaig pensar: "No sé si haurem guanyat o no", però la feina que havien fet els meus companys per a mi havia sigut una passada i, fos quin fos el resultat, ningú ens trauria la felicitat pel treball en equip que vàrem fer.

Mentre esperàvem els resultats, tots asseguts sobre les motos, l'Adrien, el meu rival, em va dir: "Gerard, si finalment guanyes tu jo estaré molt content perquè ets un lluitador i portes molts anys lluitant per això".

Recordo moments de molts nervis quan de cop l'organització ens va dir:

“Nois moltes felicitats a tots dos! Heu guanyat l’etapa tots dos! Heu empatat amb els mateixos segons i dècimes!”. Això volia dir que, finalment, havia aconseguit aquell podi tan somiat després de molts anys de sacrifici! Recordo l’Anna que també era en aquell final d’etapa! Vàrem abraçar-nos i vàrem plorar d’emoció i alegria, perquè era el premi a la constància, al treball d’equip, a l’esforç de la meva família d’aguantar moments molts durs durant molts anys. Realment va ser màgic i aquell esforç ens va donar la recompensa. Un somni fet realitat!

Aquest somni fet realitat el vaig tornar a reviure a la plaça de Manlleu, amb tota la gent del poble, en l’homenatge que em vàreu fer, que bonic va ser! Van venir molts aficionats, amics i familiars, amb les seves motos, i recordo les cares de felicitat dels més petits, realment va ser un dia que mai oblidaré. Gràcies al poble de Manlleu per aquest reconeixement.

Després d’aquest podi en moto i onze Dakar vaig decidir retirar-me, perquè creia que ja havia aconseguit el que havia de fer i, sobretot, encara estava físicament bé per poder fer altres coses. Així que vaig decidir passar al món dels buguis, que és on competeixo actualment en el Ral·li Dakar.

Ja porto cinc anys corrent amb bugui al Dakar i un total de setze Dakar, entre moto i bugui, amb tres pòdiums, un amb moto i dos amb bugui. Però no us vull pas parlar de resultats, creieu-me que no m’agrada parlar-ne, però sí que m’agrada parlar dels valors que m’ha aportat el Dakar, i això és el que intento transmetre a les xerrades que faig.

Al Dakar del 2021, a quatre mesos de marxar, no sabia si podria córrer, perquè no teníem el pressupost i jo ja patia. Finalment, al mes d’octubre l’equip em va trucar per comentar-me que hauria de fer de *motxiller*, que volia dir que jo correria, però ajudant els meus companys. Si ells tenien un problema jo els hauria d’ajudar.

I així va ser. A les primeres etapes, em vaig trobar dos companys meus bolcats, vàrem parar per ajudar-los, vàrem baixar del cotxe i vàrem ajudar-los a posar el cotxe bé per continuar la ruta. Ens sentíem molt bé ajudant-los i teníem clar que la nostra feina era aquesta.

Cada dia que passava anàvem més bé i de cop ens vàrem trobar tercers a la general i les ordres d’equip van canviar una mica. “Ara només heu d’ajudar el que va primer, però també heu de lluitar per ser al pòdium”. I així ho vàrem fer.

A la penúltima etapa d’aquell Dakar vàrem acabar l’etapa i de cop molts periodistes ens venien a veure, perquè el company que sortia darrere nostre va tenir problemes i

ens vàrem posar primers de la classificació, a una etapa del final del Dakar. Quins nervis! Els periodistes preguntaven: “Gerard, podreu guanyar o hi ha ordres d’equip?”

Recordo que van ser moments molt durs! Estàvem primers, però qui havia d’estar primer era el meu company d’equip i no jo. Per la marca era més important que guanyés un americà que nosaltres, ja que hi havia moltes més vendes als Estats Units i era important per al mercat americà que guanyés el meu company.

Aquella nit vaig dormir molt malament. Per una part deia: “Ostres, tinc la victòria a tocar. Un somni molt a prop!”. Per l’altra part pensava: “Gerard, gràcies al teu equip ets aquí! I el compromís que tens amb l’equip és molt important”.

L’endemà al matí el nostre cap d’equip ens va dir que havíem de parar cinc minuts per deixar guanyar el nostre company. Així doncs, a 300 metres de la línia de meta ens vàrem parar. El meu copilot i jo vàrem plorar, però vàrem obeir les ordres d’equip i finalment vàrem ser segons!

Feliços d’haver fet el que havíem de fer. Vàrem demostrar el compromís i la nostra paraula amb l’equip i vàrem tornar cap a Manlleu amb el Tuareg de segons, però sabent que, moralment, havíem guanyat el ral·li!

Així que festa doble a Manlleu, on vàrem celebrar aquest podi amb tota la gent del poble fent una ruta per la vila. Aquell dia vaig ser afortunat de tenir com a copilot l’Àxel i molts nens i nenes, amb els seus pares, ens van acompanyar amb els seus cotxes i motos per acabar a la plaça on vaig tenir un altre copilot que no tenia gaire clar si pujar o no, però finalment el Sr. alcalde Àlex Garrido va pujar al meu costat i vàrem fer una mica de show per la plaça, pujant i baixant les escales, sempre amb precaució, però gaudint al màxim d’aquell dia tan emotiu.

Deixem les anècdotes dakarianes i parlem de Manlleu.

Manlleu és alguna cosa més que un poble o ciutat!

Manlleu es fa gran si la coneixes profundament!

Hi has de viure per poder parlar amb propietat!

Primer la seva gent! Sou molt bona gent!

Ens agrada molt passejar, amb la meva dona i les meves filles, pel passeig del Ter, o anar a la plaça o al Poquí, Sant Jaume... Gaudim també de les pistes de futbol i bàsquet i del pavelló on juguem amb la meva filla Laia.

Gaudim de les botigues de Manlleu, de les quals la Jana és molt fan! Gaudim dels restaurants i dels bars del poble amb amics i família on fem tertúlia! Gaudim de la bicicleta fent rutes per Manlleu i rodalies...

Manlleu té una ubicació privilegiada! Som a prop de tot! A una hora de Barcelona i a una hora de la platja o de la Molina!

Tenim tren. A vegades m'ho he de recordar per aprofitar-lo. Anar a Barcelona o a Madrid, a Saragossa, a Puigcerdà!

Tenim un riu molt maco! Molt més maco que el Gurri de Vic, eh? O no és veritat?

Tenim la millor plaça del món.

Tenim grans botiguers que lluiten per mantenir viu el comerç a Manlleu i m'encanta quan tinc temps poder anar a comprar a les botigues de Manlleu i fer la xerrada amb tots.

Tenim molts esportistes de moltes disciplines diferents! Soc fan de tots. L'esport és vida, l'esport és salut.

No acabaria amb tot el que tenim a Manlleu! És increïble i em sento afortunat de viure a Manlleu!

Només us poc dir a tots els veïns i veïnes que moltes gràcies per tot l'afecte rebut des que vaig posar un peu a Manlleu, sou molt bona gent! I crec que això és el que diferencia Manlleu d'altres pobles o ciutats! Però si ara us hagués de demanar un favor, sabeu què seria? Doncs que entre tots fem un esforç i que ens ajudem i ens donem suport perquè Manlleu no pari de millorar, perquè tots els que som aquí estimem Manlleu.

Per altra banda vull donar suport al nou govern de la ciutat i desitjar-los molta sort en els propers quatre anys.

Moltes gràcies a tots i totes pel vostre temps.

Visca Manlleu i que comenci la Festa Major!

Manlleu, 12 d'agost de 2023

Gerard Farrés Güell